

Νάξ. (Τρίτοδ. κ.ά.) ἀνασούμπουλος Πελοπν. (Κορινθ.) ἀνεσούμπουλος Ἀθῆν. Θηλ. ἀτσουδάλα Κρήτ. (Κατσιδ.)

Πιθανῶς ἐκ τοῦ μεταγν. ἐπιθ. σίπαλος = ἀκάθατος, εἰδεχθῆς, χαλεπός.

1) Ἀφιλόκαλος, ἀτημέλητος, ἀκάθατος Ἄνδρ. Κίμωλ. Κρήτ. (Κατσιδ. Μεραμβ. Ρέθυμν. Σητ. Χαν. κ.ά.) Κύθν. Μύκ. Πάρ. Σίφν. Σῦρ.: Εἶναι μιὰ ἀνεσούμπαλη Σῦρ. Ἀτσουδάλα ναι καὶ δὲν εἶναι παστρικό τὸ σπῖτι τῆς Κατσιδ. Συνών. ἀσουμπαλίαις. 2) Ἀτακτος, ἀκατάστατος, ἀνεπιτήδειος ἐνθ' ἄν.: Ἀνεσούμπουλη γυναῖκα Ἀθῆν. Ἀτζούδαλος εἶναι ὅσοι δουλειές του Κρήτ. Ὁ ἀτζούδαλος τό ῥριξε τὸ σταμνὶ αὐτόθ. Συνών. ἀναμπάμπουλος Α 1. 3) Ἀπειρόκαλος τοὺς τρόπους, τὴν συμπεριφορὰν Κίμωλ. Κύθν.: Αὐτὸς δὲ εἶναι ἀτζούδαλος! Συνών. ἀρζούβαλος. 4) Ζωηρός, ἀνήσυχος, ἰδίᾳ ἐπὶ παιδίῳ Κρήτ. (Μεραμβ. κ.ά.): Ἀτζούδαλο παιδί Μεραμβ.

ἀσουμπαλωσύνη ἢ, ἀμάρτ. ἀτσουδαλωσύνη Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσοῦμπαλος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -σύνη.

Ἡ ἐνασχόλησις εἰς τι ἄνευ καθαριότητος καὶ τάξεως: Ν' ἀφήσης τὴν ἀτσουδαλωσύνη καὶ νὰ κάνης τὴ γάθα σου δουλειὰ ὅπως πρέπει.

ἀσουραύλιστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀσουρέλιστος Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σουραυλίστος <σουραυλίζω.

Ἐκεῖνος κατὰ τὸν γάμον τοῦ ὁποίου δὲν ἔγινε χρῆσις μουσικῶν ὀργάνων: Ἀτουδάνιστος καὶ ἀσουρέλιστος.

ἀσουραύλιστος ἐπίθ. Πελοπν. (Κορινθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σουραυλίστος <σουραυλίζω.

Ἀσουραύλιστος, ὁ ἰδ.: Ἀσουραύλιστη καὶ ἀτουμπάνιστη! (ὑβρις).

ἀδουρὲς ὁ, Κρήτ. (Σητ. κ.ά.) Κύπρ. ἀσουρὲς Κρήτ. —Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *azur*.

1) Εἶδος Τουρκικοῦ ἐδέσματος ἐκ σίτου βρασμένου, ζαχαρέως, σταφίδων καὶ καρπῶν Κρήτ. Κύπρ. —Λεξ. Πρω. Δημητρ.: Φρ. Τὸ φαεῖν ἐν' τέλει ἀδουρὲς (κακῶς παρεσκευασμένον) Κύπρ. 2) Μεταφ. ὁ μικρᾶς σωματικῆς ἀντοχῆς ἄνθρωπος Κρήτ. (Σητ.): Αὐτὸ δὲν ἀδουρὲ ἐπῆγες νὰ βάλῃς νὰ σοῦ κάμῃ τὴ δουλειὰ σου, ἐσώθηκες! Συνών. χαλβᾶς.

ἀσουρρούπωτα ἐπίρρ. πολλαχ. ἀσουρρούπουτα Στερελλ. (Ἀράχ.)

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἐπιθ. ἀσουρρούπωτος.

Πρὶν ἐπέλθῃ ἡ νύξ, πρὶν βραδυάσῃ ἐνθ' ἄν.: Ἀσουρρούπωτα φτάσαμε ὅς τὸ χωριὸ πολλαχ. Ἄν φάμι ἀσουρρούπουτα θὰ π'νάσουμι τ' νύχτα Ἀράχ. Συνών. ἀμούχρωτα, ἀσκοιτάδιαστα, ἀσκοτείνιαστα, ἀσκοιτίδιαστα.

ἀσουρρωσιὰ ἢ, ἀμάρτ. ἀσουρρωσιὰ Στερελλ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσοῦρρωτος.

Ἐλλειψὶς τάξεως, ἀκαταστασία. Συνών. ἀσουμπαλιά.

ἀσούρωτα ἐπίρρ. Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσοῦρρωτος.

Χωρὶς νὰ στραγγισθῇ, ἀστραγγίστως.

ἀσούρωτος ἐπίθ. ἀσείρωτος Κρήτ. Ρόδ. κ.ά. ἀδέ-ρουτους Ἰμβρ. ἀσούρωτος σύνηθ. ἀσούρουτους βόρ. ἰδιώμ. ἀσούρωτε Τσακων. ἀσούουτους Σαμοθρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. σουρωτός <σουρωώω, παρ' ὃ καὶ σειρώω.

1) Ὁ μὴ διηθημένος, ἀδιήθητος ἐνθ' ἄν.: Ἀσούρωτο ζουμί. Ἀσούρωτα μακαρόνια - φασόλια - χόρτα κττ. σύνηθ. Ἀσούρωτα... νερὰ ΠΒλαστοῦ Ἀργῶ 91. Συνών. ἄσητε.

β) Ὁ μὴ μεθυσμένος σύνηθ.: Εἶναι ἀσούρωτος ἀπόψε. Ἀντίθ. σουρωμένος (ἰδ. σουρωώω). 2) Ὁ μὴ ἔχων πτυχάς, ἀπτύχωτος σύνηθ.: Ἀσούρωτο φουστάνι. Ἀσούρωτη κάλτσα. Συνών. ἀζάρωτος 1, ἀσοῦφρωτος 1. 3) Ὁ μὴ ἔχων τάξιν, ἀκατάστατος Στερελλ. (Κλών.): Ἀνθρώπους ἀσούρουτους.

ἀσουσσοῦμιαστος ἐπίθ. Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀσουσσοῦμιαστους Θράκ. (Μάδυτ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σουσσοῦμιαστός <σουσσοῦμιάζω.

Ἐκεῖνος ποῦ δὲν ἀναγνωρίζεται, ἀγνώριστος ἐνθ' ἄν.: Ἀσουσσοῦμιαστο τὸν ἔχει ἀκόμα (δὲν τὸν ἀνεγνώρισε) Ἀπύρανθ. Ἀσουσσοῦμιαστος εἶναι καὶ δὲ δορῶ νὰ καταλάβω ἀπὸ ποιὸν εἶναι (εἰς ποίαν ἐθνικότητα ἀνήκει) Κρήτ. Πβ. ἀσοῦσσοῦμος.

ἀσούσσουμος ἐπίθ. Κάμπ. Κρήτ. Κύθηρ. —Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀνασούσσουμος Κύθηρ.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀσοῦσσουμος. Ἰδ. Πουλλολ. στ. 7 (ἔκδ. G Wagner σ. 179) «εἰπέ με, κύκνε ἀσούσσουμε... τ' ἤθελες εἰς τὸν γάμον;»

Ὁ ἔνεκα ἀσθενείας ἢ ἄλλης τινὸς αἰτίας ἀποβαλὼν τὰ χαρακτηριστικά του γνωρίσματα καὶ ἀδιάγνωστος καταστάς ἐνθ' ἄν.: Ἀνασούσσουμος ἄνθρωπος Κύθηρ. Ἀρρώστησα κ' ἐγίνηκα ἀσούσσουμος Κρήτ. Ἀπουστὰν ἦφαι τὴ δαλο-θεὰ ἐοτραβόπηρεν ἡ μούρη δον κ' ἐγίνηκεν ἀσούσσουμος αὐτόθ. || Ἄσμ.

Ἀνέγνωρην καὶ ἀσούσσουμην κόρην, ἀποσυρμένην

Κάμπ. Συνών. ἀγνώριμος 1, ἀγνώριστος 1, ἄγνωρος Α 1.

ἀσούφρωτος ἐπίθ. σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ.) ἀσούφρουτους βόρ. ἰδιώμ. ἀδούφρουτους Μακεδ..

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. σουφρωτός <σουφρωώω.

1) Ὁ μὴ ἔχων πτυχάς, ὁ μὴ συνεπτυγμένος ἐνθ' ἄν.: Ἀσούφρωτο ροῦχο-φουστάνι σύνηθ. Ἀσούφρωτα μοῦτρα πολλαχ. Ἀσούφρωτα χεῖλη Λεξ. Δημητρ. || Φρ. Στόμαν ἀσούφρωτον (φλύαρον) Μεγίστ. || Ἄσμ.

Βγάλ-λει τ' ἀσούφρωτον πουντίζιν τὸ ἀμέτρητα τὴ δέει (τὸ πλήρες χρημάτων) αὐτόθ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀσοῦρωτος 2. 2) Μεταφ. ὁ μὴ κλαπεῖς, ὁ μὴ ἀφαιρεθεῖς ἐπιτηδείως σύνηθ.: Δὲν ἀφίνει τίποτα ἀσούφρωτο.

ἄσπα ἢ, Θήρ. Ἰκαρ. Κάλυμν. Κάμπ. Κρήτ. Μύκ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Κορων.) Πελοπν. (Λακων.) Ρόδ. Σύμ.

Πιθανῶς ἔχει σχέσιν πρὸς τὸ παρ' Ἡσυχίου οὐσ. ἄσπα.

1) Χωματώδης κρημνὸς σχηματισμένος ἐκ καθιζήσεως ἢ διαβρώσεως Ἰκαρ. Κάλυμν. Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Κορων.) Ρόδ. Σύμ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Κρήτ. Κύθηρ. Μύκ., ὑπὸ δὲ τὸν τύπ. τῆς Ἀσποῦς Σκῦρ. β) Βραχώδης κρημνὸς Μύκ.: Φρ. Πουλλάτο' τοῦ ἄσπας (ὁ ριψοκίνδυνος).

2) Ἀγρός ἀκαλλιέργητος Πελοπν. (Λακων.) 3) Ἡ Θηραϊκὴ γῆ Θήρ. 4) Ἐρυθρὰ γῆ Κάμπ. [**]

ἄσπαγας ὁ, Κέρκ. ἀσπάγας Κέρκ. Πελοπν. (Δημητσαν.) ἄσπαγος Κέρκ. ἄσπαος Κέρκ. (Ἀργυραῖδ.)

